

KATE QUINN

Öt nő.

Egy ház.

Egy gyilkos
titok...

A woman with short brown hair, wearing a patterned top and a red skirt, is walking away from the viewer down a long, arched hallway. The hallway has a patterned carpet and wooden doors on either side. The lighting is warm and yellow.

A BRIAR KLUB

Mont Blanc
válogatás

A red garment, possibly a dress or a piece of fabric, lies crumpled on a yellow and blue patterned rug. The rug has a repeating floral or vine-like motif. The lighting is dramatic, with strong shadows and highlights.

A washingtoni Briar Házban járunk, 1950-ben: a lepukkant, kizárólag nők részére fenntartott panzióban mindenki csakis a saját dolgával törődik. Ám amikor beköltözik a padlásszobába a bájos és titokzatos özvegy, Grace March, valószerűtlen baráti kört teremt a csodabogár lakótársaiból. A Briar Klub tagja az angol szépség, Fliss, aki a tökéletes feleség- és anyajelmez alatt komoly sérüléseket hordoz; Nora, egy rendőr lánya, aki azon kapja magát, hogy viszonya van egy kifürkészhetetlen gengszterrel; a frusztrált baseballcsillag, Beatrice, akinek karrierje a 2. világháború idején létrejött női baseball-liga megszűnésével véget ért; és az undok, militáns Arlene, aki átadja magát a kommunistaellenes hadjáratnak.

Grace hetenkénti vacsorapartijai és az ablakban érlelt teája gyógyító balzsammá válik számukra, de ő maga szörnyű titkot rejteget. Amikor egy döbbenetes, erőszakos esemény rengeti meg a házat, a Briar Klub hölgyeinek meg kell találniuk, hogy ki az, aki ellenséggként rejtőzik a soraikban.

KATE QUINN

történelmi regényei számos alkalommal vezették a The New York Times és a USA Today bestsellerlistáit. Dél-Kaliforniában született, a Boston University klasszikus ének szakán szerzett mesterdiplomát. Világéletében rajongott a történelemért, így született meg az Alice hálózata, A Vadásznő, A Rózsa-kód, A gyémántszem és A Briar Klub is. Jelenleg Marylandben él férjével és menhelyről hazavitt kutyáival.

TUDJON MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.katequinnauthor.com

www.facebook.com/DreamKonyvek

www.facebook.com/MontBlancValogatás

„Egy titkokkal átszőtt kiváló történelmi regény, amelyben Quinn árnyaltan tárja fel a rasszizmussal, az osztályhelyeztetel és a nemi identitással összefüggő problémákat, és eleven színekkel kelti életre a korabeli Washington paranoiás légkörét. Kötelező olvasmány a szerző rajongóinak!”

Publishers Weekly

„Ez a lebilincselően olvasmányos regény lelkes olvasókra talál azokban, akik szeretik a női sorsokat bemutató, színesen ábrázolt, karizmatikus szereplőkkel teli történelmi fikciókat.”

Booklist

„Quinn az 1950-es évek látszólagos derűjét, valamint a korszakra jellemző rasszizmust, politikai leszámolásokat, nőgyűlöletet és homofóbiát mutatja be ebben a kiválóan megírt, magával ragadó regényben.”

People Magazine

„A szerző ezúttal is a tőle megszokott lenyűgöző módon ragadja meg a múlt komplexitását, árnyalatait és dinamikáját. Komolyan, ez a könyv tökéletes!”

Literary Hub

KATE QUINN

A
BRIAR
KLUB

—• részlet •—

PROLÓGUS

HÁLAADÁS, 1954

Washington, D.C.

Ha ezek a falak beszélni tudnának... Nos, beszélni ugyan nem beszélnek, de az biztos, hogy fülelnek. És figyelnek.

A Briar Ház egyidős az évszázaddal. A négyszintes, enyhén rozzant épület a téglahomlokzatával ötvennégy éve magasodik az előtte elterülő tér szélén. Három háborút, tíz elnököt és számtalan bérlőt látott... de egészen a mai estéig gyilkosságot egyet sem. Most pulyka, sütőtökös pite és vér szagát árasztják a falai, és az alapjaiig megdöbbenés járja át.

Továbbá egy icipici bizsergető borzongás is. A Briar Háznak *évtizedek* óta nem volt része ekkora izgalomban.

Gyilkosság. Gyilkosság itt, az álmatag, fehér léckerítéses Washington D.C. szívében! És még hozzá hálaadáskor. Nem mintha a ház borzasztóan meglepőnek találná ezt; elég sok ünnepi összejövetelre került itt sor, hogy tudja: amikor együtt van ez a sok családtag, és túl sok a szesz, meg az eltemetett indulat, időnként óhatatlanul vér hullik. Csakhogy a ma este történetek folyományaként a küszöbötől a padlásig mindent beterít a vér...

Jóságos ég, azért ez nem mindennapos!

Fekszik a második padlásteri lakás padlóján egy holttest, a szinte csigolyákgig átvágott torkából kiömlő vértócsában. Odalent, az utcafronti hallban egy detektív körmöl a jegyzetömbjébe. A konyhában tizenhét ember teszi-veszi

magát a döbbenet ilyen-olyan fázisaiban: öregek és fiatalok, férfiak és nők, némelyik sír, némelyik néma. És a ház tudja, jóformán valamennyiüknek – akik végignézték az egész ügyet a döbbenetes elejétől a még döbbenetesebb végkifejletig – van okuk félni attól, hogy bilincsben fejezik be ezt az estét.

A rendőrnnyomozó a konyhába lép, hogy beszéljen a Briar Ház tulajdonosával és háziasszonyával, de azt éppen lefoglalja egy hisztériás roham. A ház meglibbenti a függőnyeit, megzörrent egy-két ajtót, vet még egy pillantást a gyilkosság helyszínére a legfelső szinten. Konkrétan annak a lakásnak a zöld falán hatalmas, cikornyás virágokkal ékes, festett inda díszlik, de a rájuk fröccsent vértől nehéz lenne megmondani, miféle virágok. Ez egy szívvel-lélekkel végrehajtott gyilkosság volt, tűnődik a ház. A kéz, amely *azzal* a pengével lecsapott, egyetlen pillanatig sem tétovázott.

– Még nem azonosítottuk az elhunytat, Mrs. Nilsson – mondja a detektív a ház úrnőjének, amikor a ház figyelme visszasuhan a konyhába. – Semmilyen személyazonosságát igazoló irat nem volt a holttest öltözetében.

– Hát, remélem, nem várja tőlem, hogy megnézzem! Ilyen idegállapotban... – Az asszony félretolja a pohár vizet, amit a langaléta, tizenéves fia tukmálna rá.

– Vannak előzetes beszámolóink, melyek szerint a halál este hat és hét között állt be. Jól tudom, hogy nem volt itt-hon akkor, Mrs. Nilsson?

– A bridzsklubomban voltam. Csütörtök esténként mindig elmegyek a bridzsklubomba.

– Még hálaadáskor is? – A detektív hangja kétkedően csengett.

Ha olyan sok ünnepi összejövetelt láttál volna rosszra fordulni, mint én, mondaná neki a ház legszívesebben, azon lepődnél meg, hogy nem igyekszik mindenki elbliccelni őket.

– Döbbenetes pazarlás a hálaadás. Pulykavacsorát biztosítok a lakóimnak, de ez *némelyeknek* nem elég. – Mrs. Nilsson szípot, a fiát méregeti, aki még mindig ott téblábol

a vizespohárral. – Ez a kisujját sem mozdítaná meg a konyhában az anyja kedvéért, de mihelyt Az a Nő azt mondja, hogy egy egész pulykát készít az *én* Stratoliner sütőmben...

A Briar Ház nem kedveli Mrs. Nilssont. Nem kedveli azóta, hogy ifjú feleségként első ízben átlépte a küszöbét; még ki sem rázta a rizsszemeket a hajából, mondván, a folyosói túlságosan keskenyek (*Az én folyosóim túlságosan keskenyek!*), és nem kedveli húsz év elteltével sem. Senki más sem kedveli ebben a konyhában, a ház ezzel tökéletesen tisztában van. *Nem* olyan nehéz az emberek fejébe látni.

– A holttestet a negyedik szinten lévő lakásban, a zöld falúban találták meg. – A detektív lepillant a jegyzeteibe, így elkerüli a figyelmét az első fontos nyom: a feszült pillantások, amelyek árnyéksebességgel cikáznak a többi tizenhat tanú között. Vagy jobb szó lenne a *gyanúsított*? – tűnődik a ház. Mert a ház tud valamit, amit a nyomozó nem.

A gyilkos még mindig ebben a helyiségben van.

– Meg tudná mondani nekünk, ki bérli azt a felső szinti lakást, Mrs. Nilsson? – kérdezi a detektív mit sem sejtve.

A háziasszony megint szipog egyet, és a ház boldogan hallgatja a választ:

– Mrs. Grace March.

NÉGY ÉS FÉL ÉVVEL KORÁBBAN

1950 JÚNIUSA

1. FEJEZET

PETE

Drága Kitty!

*Gyanúsan hangzik a
„Briar Ház” név? Majd
meglátjuk.*

Bárcsak itt lennél!

Grace

Júniusi napfény áradt szét az utcán, a szomszédból jazz-szaxofon hangjai szűrődtek ki, valahol a kongresszusban McCarthy szenátor párttagsági kártyával rendelkező amerikai komcsikról lengetett listákat, a Briar-vendégházhoz pedig egy új lakó érkezett. Az árnyéka Pete-re esett, miközben az a bejárat előtti verandán térdelve egy szeget vert be a csapkodó szúnyoghálós ajtóba, és feltekintve egy magas nőt pillantott meg, aki piros barettsapkát viselt zilált, aranybarna haján.

– Jó napot – szólalt meg a nő lágyan, vontatott, középnyugati kiejtéssel, és az ablakban lévő tábla felé intett a fejével. – Jól látom, hogy vannak kiadó szobáik?

Pete sietve feltápaszkodott, elejtve a kalapácsát. Nagyon ébernek gondolta magát: olyannak, aki fürkész szemmel figyel az utcát a szerszámos ládája felett, és a zűr bárminő jelét észreveszi. Nem mintha a téren valaha is különösebb zűr történt volna, de sosem tudja az ember. Mi van, ha valami mocskos, mihaszna tetű a Warring-bandából lövöldözést rendez a tér túloldalán, az Amber Clubban, és lelécel egy táskányi zöldhasúval? Ha ez bekövetkezne, és jönnének szaglászni a szövetségiék, az utcában az átellenben lévő, árnyékszerű alak felé irányítanák őket. *Ha tudni akarják, mi az ábra, beszéljenek a samesszel a Briar Házban. Pisztolyos Pete figyelmét semmi nem kerüli el.* És akkor Pete felkel majd, elpöccinti a cigarettáját, és megigazítja a viseltes puhakalapját...

De ehelyett csak úgy odalépett hozzá egy nő, miközben ő megszegelt egy szűnyoghálót, és majdnem ráejtette a kalapácsát a nő csipkedészes vászoncipőjére.

– Mickey Spillane – jegyezte meg a nő, a fejével az *Én, a bíró* példánya felé intve, amit Pete a veranda szélére tett, miután az anyja ráförmedt, hogy ne feledkezzen meg a szűnyoghálóról. – A kedvenced?

– Ööö, igen, asszonyom. Pete vagyok – tette hozzá sietve. – Pete Nilsson.

A nő mosolyra húzta széles száját, miközben lehajolt, hogy felvegye a kalapácsot.

– Akkor talán meg tudod mondani nekem, hogyan kaphat itt szobát egy hölgy, Kalapáló Pete.

És Pete már szerelmes is lett. Borzasztóan sokszor lett szerelmes, mióta betöltötte a tizenhármat – időnként osztálytársnőibe a Gompers Középiskolában, leginkább Nora Walshba, aki odafent, a 4A-ban lakott, és lágyan, íresen ejtette a magánhangzókat, olykor pedig a 3C fickándozó lófarkat viselő lakójába, Arlene Huppbba – de ez a hölgy a piros barettsapkájával egészen különleges volt. Úgy nagyjából harmincöt lehetett (elég idős ahhoz, hogy érdekes múltja legyen), egy viseltes bőrröndöt lóbált az egyik kezében, és derékövvel összefogott teveszőr kabát feszült rajta; az alakját Mike Hammer nyomozó (Pete példaképe)

a pennsylvaniai országúthoz foghatón tökéletesnek írta volna le.

És *Kalapáló Pete*-nek nevezte őt. Pete ott helyben levedlette a *Pisztolyos Pete*-et, azt kívánva, bárcsak hátra-tolhatná a fején a kalapot, azt dörögve: *Megmutatom önnek a lakrészt, hölgyem*, de sajnos nem viselt kalapot, csak egy ócska Senators-sapkát, és az anyja kikiáltott a ház belsejéből:

– Pete, kivel fecserészel? Végeztél azzal az ajtóval?

– A szoba miatt jött valaki, anya. Mrs... – Pete visszafordult, ráébredt, hogy nem kérdezte meg a nő nevét.

– March. – Megint egy azok közül a lassú, évődő mosolyok közül. – Mrs. Grace March.

Pete anyja kidugta a fejét, és ingerültség ült rózsaszín arcán a steppelt háziköntöse felett, miközben sebtében végigmérte a jövevényt, és bemutatkozott.

– Férjnél van, jól értem? – Nyilvánvalóan azt vizslatta, vajon van-e jegygyűrű Mrs. March fehér kesztyűje alatt. – Az én házamban csak hölgyek részére van kiadó szoba, szóval ha maga meg a férje...

– Megözvegyültem tavaly. – Mrs. March figyelemreméltó szenvtelenséggel közölte ezt a tényt.

– Gyerekek? Mert ez egy apró szoba, nincs benne több hely...

– Nem, csak én vagyok. – Mrs. March a bőrröndjét lóbálva állt, és Pete látta az anyján, nemigen tetszik neki, hogy fél fejjel alacsonyabb, mint a leendő bérlője.

– Na, szerintem hagyja a bőrröndjét a konyhában, és jöjjön, megmutatom a szobát. – Volt az anyja hangjában valami, amit Pete sokszor hallott, a mogorvaság és a kapzsiság valamiféle elegye – mogorva volt, mert nem bízott az új emberekben, és kapzsi, hiszen az új lakók pénzt jelentettek –, és Pete tudta, nem kellene így gondolnia az anyjára, de azt kívánta, bárcsak egy kissé... nos, *szívélyesebb* lenne, amikor az otthonába fogad valakit.

– *Nem hiányzik, hogy szeressenek a lakóid, anya?* – kérdezte egyszer, hallva, ahogy az anyja a 3B bérlőjével perlekedik, amiért az vízfoltokat hagyott a mosogatóban.

– *Csak nyámnnyilák foglalkoznak azzal, hogy szeretik-e őket* – méltatlankodott az anyja. – *Kizárólag az számít, hogy fizetik-e időben a lakbért.*

Pete erre nemigen tudott mit felelni – vagyis inkább volt annyi esze, hogy ne mondja ki. Ha megtette volna, az anyja csak odaveti: *Nahát, mennyire emlékeztetsz apádra, amikor ilyen hangon beszélsz!* Kalapáló Pete állja a sarat a környék összes nehézfűjával szemben, de egy ilyen *meny-nyire emlékeztetsz apádra* az anyja szájából elég, hogy összehúzza magát, mint akinek lekevertek egy tockost.

– Kér egy csésze kávé, asszonyom? – kérdezte Pete kinyitva az ajtót Mrs. Marchnak, mire az anyja bosszús pillantást vetett rá.

– Milyen kedves – egy újabb mosoly a jövővénytől –, de azt hiszem, csak megnézem a szobát.

Nem igazán szoba az, mondta volna Pete legszívesebben a nőnek, aki elindult az anyja után fel a lépcsőn. Egy tárolóhelyiség odafent, a barna homokkő épület tetején, a negyedik emeleti lépcsőpihenő mellett. Pete anyja az idén jutott arra, hogy oda is bepasszírozhatna egy bérlőt, ezért Pete a legutóbbi szünetét a kacatok kipakolásával, a meglazult padlódeszkák leszögelésével és az apró hűtő felcipe-lésével töltötte, mert így az anyja konyhafülkés szobát említhetett a hirdetésben. De Pete-nek nehezebb esett elhinni, hogy bárki is szívesen lakna egy olyan cipősdobozban.

– Kiveszi – közölte az anyja tíz perccel később, miközben kipirultan és örvendezve lefelé lejtett a lépcsőn. – Előre ki is fizet hat hónapot, és úrinőnek látszik. Nem mintha az ember biztosan tudhatná manapság. Na, mielőtt azt felvisszed... – Az asszony kikattintotta Grace March bőrröndjé-nek kapcsait.

– Anya! – szisszent fel Pete, égni kezdett a füle. – Utá-lom, amikor ezt csinálod.

– Ne legyél nyafka! Hiányzik a padlósszobába egy cuc-cos vagy egy lotyó? Vagy egy *kommunista*? Jobb a körmé-re nézni, még mielőtt befészkelje magát. – Mrs. Nilsson gyors, szakértő ujjmozdulatokkal átpergette a takarosan hajtoga-tott blúzokat és szoknyákat, megbökdösött egy nyilvánva-

lóan nejlonharisnyákkal tömött, jókora befőttesüveget, és áttanulmányozta a piprecikkeket.

Pete az ajkát rágva állt, és felidézte magában a Gompers Középiskola angoltanárának magyarázatát, miszerint az elborzadást jelentő *mortification* szó latin tövének jelentése „meghalni”, és megértette, miért, hiszen annyira elborzadt, hogy azt hitte, ott terül el holtan az anyja konyhájának linóleumán. *Kérlek, ne találj semmit*, fohászkodott, nézve, ahogy az anyja az új lakó alsóneműi (rózsaszín és barackvirágszín selyemholmik, figyelte meg Pete önkéntelenül is szégyenkezve) között turkál. A negyedik szinti szobát korábban már majdnem kiadták egy kellemes külsejű, jersey-i akcentussal beszélő vénlánynak, de amikor Pete anyja az ő bőröndjét kutatta át, talált egy csomag Olyan Dolgot (olyasféle gumiholmit, amit be-behoztak a Gompersbe kérkedni a fiúk, akik a bátyjaiktól csenték őket), és sor került egy csúnya jelenetre, mielőtt a jersey-i akcentussal beszélő nő kipenderítettett, azelőtt, hogy egyáltalán *beköltözött* volna, és még a frissiben leszurkolt foglalóját sem kapta vissza.

Pete máris abban reménykedett, Mrs. Grace March náluk marad egy ideig.

– Na, vidd fel! – Mrs. Nilsson lezárta a bőröndöt, és enyhén csalódottnak tűnt, amiért semmi vészjóslóbbat nem talált egy rózsaszín tudoboznál. – Igyekezzél vissza aztán! Ki kell gyomlálnod a paradicsomágyást, miután elvitted a húgodat a könyvtárba.

– Igen, anya – sóhajtotta Pete.

– Derék fiú vagy – mondta az asszony, megcsavarva a fia fülét, miközben Pete, kezében a bőrönddel, a háromemeletnyi lépcsősor első foka felé lépett.

AZ AJTÓ AZ APRÓ, NEGYEDIK SZINTI LÉPCSŐPIHENŐ MELLETT SZÉlesre tárva állt, de Pete azért kopogtatott.

– Mrs. March?

– Ó, az ég szerelmére, hagyd már ezt a Mrs. Marchozást!
– úszott ki a nő hangja. – Egyre csak forgatom a fejem,

nincs-e a közelben az anyósom, és az özvegyiség egyik előnye az, hogy nincs az embernek anyósa.

– Igenis, Mrs. M... ööö... Mrs. Grace.

Pete becipelte a nő bőröndjét, és ismét roppantul feszélyezetté tette a gondolat, mennyire *apró* a szoba. Egy keskeny franciaágy az egyik fal mentén, egy rozzant íróasztal, amely egyszersmind dohányzóasztalként is szolgál, egy ócska karosszék... és az anyja *konyhafülkésnek* nevezi, de hát igazából ez annyit tesz, hogy van egy palackosrekesz nagyságú jégszekrény, a tetején egy villanyrezsóval. A legrosszabbak a falak voltak: a rézsútos tető alatt befelé dőlő falak, amikről pattogzott a megfakult, de még mindig epe-zöld festék.

Beleegyezett, hogy itt lakjon? – gondolta Pete, de Mrs. Grace mindezzel nem törődött. Felakasztotta a teveszőr kabátját, és kifűzte a vászoncipőjét; egy ócska, virágmin-tás szoknyában lépdelt, meg egy férfiingnek látszó ruha-darabban, amelyet megcsomózott a derekánál, és felhúzta a szoba végében lévő tolóablakot, hogy kitekinthessen az alant elterülő térre.

– Sikerrel átesett a bőröndöm az inspekción? – A nő hátra sem fordult, és Pete ismét legszívesebben meghalt volna, de Mrs. Grace pajkos mosollyal nézett rá a válla felett. – Van a *kimondhatatlanjaim* között egy befőttesüveg. Ha előszedem, meg tudnád mondani, hol tölthetem meg? – A nő körbepillantott a helyiségben, amely szembetűnőn híján volt a mosdókagylónak.

– A lépcsőpihenőn van a fürdőszoba. Mármint mosdókagyló és ööö, illemhely. – Pete füle ismét égni kezdett, amiért *illemhelyről* beszél egy hölgynek. – Ha fürdeni szeretne, a harmadikra kell mennie. – Ahol reggelente hét és nyolc között máris három nő vetélkedik a fürdőkádért és a tükörért. – Ha adhatok egy tanácsot – hallotta Pete a saját hangját –, *ne* kerüljön a 3B-ben lakó Claire és a 3C-ben lakó Arlene közé, amikor vitatkozni kezdenek, hogy ki követtezik a fürdőszobában.

– Nem fogok megfélemezni róla. – Mrs. Grace, miután kinyitotta a bőröndjét, előrángatta a befőttesüveget a ha-

risnyák és blúzok közül. – Lennél kedves ezt megtölteni nekem? Forró vízzel, kérlek.

Mire Pete visszatért, kezében a vizet lötyögtető üveggel, a nő előkerített egy marék teafiltert, amit azonmód a vízbe tett, és mellékelte hozzá tucatnyi kis cukrostasak tartalmát, amelyeket nyilvánvalóan egy gyorsétkezdéből orozott el.

– Naptea – magyarázta, látva Pete meghökkent arckifejezését, miközben az ablakhoz vitte az üveget, és óvatosan kinyúlva a napsütötte kőpárkányra állította. – Hadd ázzon három órát egy forró verandán, vagy egy meleg ablakpárkányon, és jobb lesz mindennél, amit kóstoltál. Régi iowai recept.

– Odavalósi? Iowába?

– Eredetileg. – A nő hátrált egy lépést, megcsodálva a befőttesüvegben a naptea csillogását, de semmi mást nem árult el. – Ki a muzsikus? – döntötte félre a fejét, miközben egy meleg fuvallat a „Sentimental You” lágy szaxofontémáját sodorta be az ablakon.

– Joe Reiss, a szomszédból. Az utca végén szokott játszani, az Amber Clubban... mindig gyakorol.

– Hány lakótok van itt összesen?

– Nyolc, amikor telt ház van. – Pete zsebre dugta a kezét, és megpróbálkozott egy tétova mosollyal. – Találkozni fog a többiekkel reggelinél. Az minden reggel hét és hét harminc között esedékes – mondta fel a kötelezőt. – A reggeli a szobához jár. Bár sok bérlőnk szívesebben reggelizik a Crispy Biscuitben, a tér túloldalán. – Pete kötelességének érezte, hogy merő becsületességből hozzátegye. Az anyja megpróbál kitenni magáért, még szép, de hát a szíjas tojásrántotta a sületlen szalonnával (amit pontban hétkor szoktak levágni az étkező asztalára, és hét óra huszonkilenc perc ötvennyolc másodperckor leszednek), éppenséggel nem... na jó, a Briar Street-i falatozó palacsintájának nem akad párja, ez minden.

– Te elég jól értesült ember vagy, igaz? – Mrs. Grace elővett egy csomag Lucky Strike-ot, és kirázogatott egy szálat.

– Anyám nem engedélyezi a dohányzást – jegyezte meg Pete önkéntelenül.

– Tudom. – Mrs. Grace higgadtan lánggra lobbantott egy szál gyufát, rágyújtott, hosszan leszívta a füstöt, és kifújta a nyitott ablakon. – Amit nem tud, az nem fáj neki.

– Anyám mindent tud – felelte Pete feszélyezetten. Sosem hallja az ember a közeledtét; úgy tud a papucsában előbukkanni a homályból, akár egy krampusz a varázsdobozból.

Valahányszor az ember a padlón hagyja a kabátját, vagy éppen csak gondol rá, hogy feltenné a lábát a kanapéra, hallotta Pete az egyik bérlőjüktől. A csinos Nora Walshtól a 4A-ból, akinek világosbarna haja csillogni szokott a napfényben. És Nora nem tévedett: egy kabát a padlón, vagy egy cipőnyom a kanapén olyasféle dolog volt, amit Pete anyja nem állhatott. *Szétcincálta az idegeit,* állapította volna meg Mickey Spillane.

– Anyámnak nem volt könnyű élete – mondta Pete lojálisan. – Egyszerűen háklis egy kicsit a szabályokat illetően. Tudja, nehéz időket élünk, meg minden. – Tényleg nehéz időket éltek: a háború éppen csak, hogy kezdett a múlt részévé válni, az atombomba várta, hogy a robbanásával elhozza a végítéletet, és most már komcsik futkároztak mindenfelé, bajt keverve. Legalábbis McCarthy szenátor ezt állította.

– Ez a mi titkunk lesz. – Mrs. Grace kipöccintette a hamut az ablakon, és mosolygott. Még a szeme is kivette a részét a mosolygásból. A hajához hasonlóan aranybarna szeme, és szokása volt félig ráeresztve tartani a szemhéját, akárha álmatagon mulatva tekintene mindenre. – Szóval, miért nevezik ezt a helyet Briar Háznak?

– Mert a Briar Avenue és a Wood Street sarkán vagyunk.

Kifinomultabban hangzik, mondta az anyja, amikor saját kezűleg felírta a cégérre: BRIAR HÁZ. PANZIÓ HÖLGYEKNEK. *Így jobbféle lakóink lesznek.* De a ház az csak egy ház, gondolta Pete – egy magas, barnatéglás épület Foggy Bottom szebbik felén, nem pedig valami vidéki kúria, mint amilyenek Lord Peter Wimsey rémregényeiben vannak, amiket az előző nyáron olvasott.

– Mióta adnak itt ki szobákat?

Pete a cipőjét nézte.

– Mióta apám elment.

Várta, hogy a nő rávetődjön erre. A felnőttek mindig rá szoktak. De Mrs. Grace csak szippantott még egyet a Lucky Strike-jából, és körbepillantott az új otthonában: a limezöld festéken, a rézsútos mennyezeten, a postai bélyegző méretű ülőpadon az ablakmélyedésben.

– Nem sok – érzett késztetést Pete szabadkozni, de a nő megrázta a fejét.

– Ez az egész – intett a nő a napos ablakpárkányt, a kuszajazzt, a lépcsőkön kopogó lábakat körbeölelő cigaretta-
tamozdulattal, – van ebben lehetőség.

– Tényleg? – Pete rengetegszer hallotta ezt a szót, általában olyankor, amikor felnőttek arról beszéltek, miért nem tehet meg valamit *most*; talán *később*. Nézd meg a hamvasbarack álladat a tükörben, és képzelj el a lehetőséget, hogy egyszer talán majd borotválkoznod kell; nézd meg a tovarobogó autókat, és képzelj el a lehetőséget, hogy egy napon talán majd vezetni fogsz egyet. Pete számára a *lehetőség* szó igazából mintha olyasmit jelentett volna, hogy *jó sokára*. Talán *soha*.

– Ebben az egész házban van lehetőség – mondta Mrs. Grace, és nagyon határozottan csengett a hangja. – És benned is, Kalapáló Pete. – A nő ismét rámosolygott, miközben elnyomta a cigarettáját a kő ablakpárkányon a befűttesüveg mellett. – Most hess! Gyere vissza három óra múlva. Kicsomagolok, és kapsz egy csésze napteát, amitől megesküszöl majd, hogy a mennyországban vagy.

De Pete teljesen biztosra vette, hogy máris ott van. Füttyörészve suhant ki a 4B ajtaján, és akkor sem hagyta abba, amikor bepillantott a lépcsőpihenőről nyíló mosdó nyitott ajtaján, és meglátta magát a mosdókagyló feletti tükörben. *Kalapáló Pete...* talán majd amikor ő lesz a legvagányabb fickó a városban, az övébe tűzve fog hordani egy kalapácsot: a kalapácsot, amely odacsap a Warring-bandának, elintézve a környék legnagyobb bűnözőcsaládját. Ő addigra harminc lesz, nem tizenhárom; erőteljesen kéklő borosta fog nőni az arcán pattanások helyett; kopottas puhakala-

pot visel majd a zord sziklaként meredő homloka felett, nem egy Washington Senators baseballsapkát.

Igen, Pete szinte látta ezt. Mert benne van *lehetőség*. Az új lakó mondta ezt.

GRACE NAPTEÁJA

6-8 tasak a kedvenc teából

1 citrom, vékonyra szeletelve

Méz vagy cukor

1. Tölts meg egy befőttesüveget hideg, lehetőleg felforralt vízzel.
2. Add hozzá a teafiltereket, fedd le, és helyezd az üveget egy nap-sütötte verandára vagy ablakpárkányra. Hagyd, hogy közvetlenül süssen a nap 3-5 órán keresztül.
3. Vedd ki a teafiltereket, majd édesítsd a teát ízlés szerint mézzel vagy cukorral. Add hozzá a citromkarikákat, majd tedd hűtőbe.
4. Fogaszd egy nyári napon egy új barát társaságában, miközben az „If I Knew You Were Coming I'd've Baked a Cake”-et hallgatjátok Eileen Barton és a New Yorkers előadásában.

Drága Apa, írta Pete. A házi feladatát kellett volna megcsinálnia a hallban lévő asztalnál, nem is beszélve arról, hogy segítsen a kishúgának az olvasásban – az anyja minden este odaültette, hogy ossza ki a postát, amikor a bérlők hazaérnek –, de Lina figyelme egyre csak el-elkalandozott a könyvétől, és Pete matekfeladatok közben firkantott egy levelet az apjának. Vagy legalábbis megpróbálta. *Lina egyre csak az Ozzie és Harriet kalandjait hallgatja a rádióban, csutkára tekert hangerővel. Ezért nem jössz haza?*

Ezt kivakarta. *Lina az Ozzie és Harrietet hallgatja, és gyakorolja az olvasást. Kezd nagyon jól menni neki!*

– Mi van ideírva? – Lina a könyve harmadik sorához nyomta a szurtos ujját.

– Mondd ki hangosan, Linácska! Ugró... Mi van oda-írva? És aztán a többit: i-s-k-o-l-a.

A kislány az ajkát csücsörítette. Kilencéves, és egy hét-éves szintjén olvas. Nem segít, hogy lusta szem szindrómája van – *strabizmus*, idézte fel magában Pete az elnevezést –, de nem *olyan* súlyos, csak egy kissé kancsal a bal szemére. Létezik szemüveg, ami segíthetne, közölte az orvos, de az anyjuk nemet mondott. Túlságosan drága.

– Segítek – próbálkozott Pete, miközben Lina továbbra is összepréselte az ajkát. – Egy játék az, amit mindig játszani szoktál. Gyerünk: ugró. Na, mi a folytatása?

– Nem tudooooom...

– Hallom, új lakónk van! – Felicity Orton a 2A-ból lejtett be suhogó krinolinnal a rózsaszín szoknyája alatt, a csípője egyik oldalán egy keverőtálat, a másikon a kis Angelát egyensúlyozva. A legújabb lakóik; Pete anyja ajkát biggyesztve jegyezte meg, hogy alkalmasint gyakorlatilag a kórház szülészeti osztályáról költöztek be. – Kivették végül a 4B-t?

– Igen, Mrs. Fliss. – *Fliss a Felicity angol beceneve, közölte Pete-tel az első itteni napján Orton, akinek az angol kiejtése, miután hét évet töltött az Államokban, kissé vesztített a kontúrjaiból, de Pete számára azért még így is nagyon hercegnősen és egzotikusan csengett. Legalábbis most Mrs. Fliss... a Miss Fliss egyszerűen félelmetes!* Pete csak állt ott, próbálva felidézni a mondást, amely szerint a rózsza, bár-hogyan nevezzük is, egyaránt finoman illatozik, de mire fejben összehozta, Fliss már ott sem volt. – Óhajtja a postáját? – kérdezte most Pete, átnyújtva a korábban kiszortírozott paksamétákat. – Levél San Diegóból.

Fliss elmosolyodott, meglátva a borítékon a férje kézírását, és úgy igazította magán a gyereket, hogy a borítékot a zsebébe tudja szuszakolni.

– Szeretném használni a sütőtöket! – Minden, amit mondott, úgy hangzott, mintha felkiáltójelekkel és mély mosolygódrcskékkel festette volna fel. – Gondoltam, készítek egy üdvözlőtálat az új lakónak... szerinted szereti

a cukrozott piskótát? Pitét – helyesbített. – Ti, jenkik, *pitét* szoktatok mondani, nem *piskótát*.

Lina felemelte a fejét a könyvéből.

– Én szeretem a cukrozott pitét – jegyezte meg ajánlkozóan, és úgy szegeződött a tekintete Mrs. Flissre, mintha ráragadt volna.

– Az első pite a tiéd lesz! – ígérte Mrs. Fliss, de Pete kihallotta a halk sóhajt a bugyborgó kedélyesség mögül. Ha Lina ráragadt az emberre, hajlamos volt a nap hátralévő részében ráragadva *maradni*, és mogorván duzzogott, ha megpróbálták lerázni. De Mrs. Fliss derűsen mosolygott, és ismét gödröcskék jelentek meg rózsaszínre rúzsozott szája szegletében. – A tészta már teljesen be van keverve, csak tíz percre van szükségem százkilencven fokon. Nem, háromszázhetvenötön – helyesbített egy sóhajtással. – Ennyi év után még mindig Celsiusban gondolkodom. Szabadna...

A lakóknak szigorúan véve nem volt szabad a konyhát használniuk, de Pete anyja olykor szemet hunyt a saját szabályai felett Fliss kedvéért, aki a takarosság netovábbja volt, és mindig hagyott pitéket köszönetképpen.

– Persze! – felelte Pete, nyelvét öltve a kis Angelára, hogy megnevettesse. A kisbaba mindig nagyon rózsás és szép volt a kis, csipkés sityakjaiban; Mrs. Fliss pedig még szebb a hetykén bodorított frizurájával, meg a suhogós szoknyaival... Férjnél van, persze (a férje katonaorvos, a San Diego-i támaszponton tölti a szolgálati idejét, ezért lakik Mrs. Fliss a panzióban), de cukor- és fahéjillatú, és mindig kedves volt Pete-tel, aki önkéntelen sóvárgással bámult utána, ahogy kopogó léptekkel a konyhába vonult.

Drága Apa, hazajönnél, ha anya egy kicsit jobban hasonlítana Mrs. Flissre? Ha tűzrőlpattant lenne, jóillatú, és sosem kiabálna?

Pete egyelőre komoran félretette a levelet, és az algebra-házifeladata felé fordult. Különben is, mi szüksége van neki algebrára? Vajon Mike Hammer azzal töltötte az idejét, hogy $a+b=c$ -vel bibelődjön, miközben valami picsogó tetű szemétkedett vele? Nem, nem így tett.

Csörömpölés támadt a konyhában Pete háta mögött.

– Csak lépjél hátrébb egy kicsit, amikor kinyitjuk a sütő ajtaját, Lina...

– Nem *én* tehetek róla, Mrs. Fliss... – mormogta Lina.

– Hallom, bezsákkolt a ház egy új áldozatot. – Belibbent Claire Hallett, a 3B-ből, karján átvetett retiküllel. Claire valamelyik szenátor irodájában dolgozott titkárnőként a kongresszusban: éles szemű, éles nyelvű, nagydarab, harsány nő volt, a szemérmes blúza feszült a mellén, a szemérmes szoknyája feszült a csípőjén, az élénkvoros fürtjei szöknivágyón feszültek a szemérmes hajcsatjainak. – Kit palizott be anyád, hogy beköltözzön abba a cipősdobozba a negyediken?

– Senki nem lett bepalizva – mondta Pete lojálisan. – Mrs. Grace azt mondja, van benne *lehetőség*.

– Lehetőség mire? Tűzkockázatra? – méltatlankodott Claire.

– Ne ítéljen elhamarkodottan! – mormogta Pete, oda-lökve neki a postáját, és Claire már el is suhant az idős Mrs. Muller mellett, aki a 2B-ből jött le a lépcsőn.

A molyrágta szoknyát viselő vénasszony arca olyan volt, akár a haragos ököl, miközben egy mordulással átvette a postáját, és egy kurta *nemet* vetett oda, amikor Pete megkérdezte, jó napja volt-e. Ez magyarul a tagadószót jelentette, Pete tudta immár – Reka Muller alig szólalt meg angolul, magyarul pedig általában *nemet* mondott, ha megszólalt. Aztán Arlene Hupp jött, a 3C-ből, aki a HUAC-nál* dolgozott, és mindig tudta a legfrissebb pletykákat arról, ki sorol neveket verejtékezve egy-egy tanúmeghallgatáson.

*A House Un-American Activities Committee (Amerika-ellenes tevékenységeket vizsgáló képviselőházi bizottság). 1938-ban jött létre, de a második világháború után, az amerikai-szovjet viszony megromlásakor lett igazán ismert, amikor leginkább kommunista szimpátiával gyanúsított előadóművészek (többek között Charlie Chaplin és Orson Welles), valamint szakszervezeti vezetők és kormányzati tisztviselők állítólagos felforgató tevékenységét vizsgálta, karriereket téve tönkre és országos hisztériát szítva.

– Kommunisták, Pete! – Arlene a fejét csóválta, a lófarka himbálózott, a retiküljéből kikandikált a *Counterattack** legutóbbi száma. – Hollywoodot egészen megfertőzték. Látnod kéne a jelentést, ami nemrég jött ki a *Red Channels*-ben**; itt hagyok majd egy példányt anyádnak. Jóságos ég, pitét készít valaki? Újabban diétázom; semmi cukor, semmi péksütemény...

Tepsicsörömpölés a konyhából, miközben Arlene magához vette a postáját, és sebbel-lobbal távozott.

– Jól van, Lina, most megforgatjuk a sütitet... – Fliss hangjában egy csipetnyi türelmetlenség csendült.

– Nem én tehettem róla! – morogta duzzogva Lina.

Megint kinyílt az utcafronti ajtó, és szent egek, itt van ő. Pete kihúzta magát ültében, és uralkodott a késztetésén, hogy lesimítsa a haját. Claire Hallett harmincéves volt, Mrs. Fliss huszonnégy, még Mrs. Grace, Pete rajongásának új címzettje is úgy harmincöt körül lehetett. De Nora Walsh a 4A-ból a legfiatalabb lakó volt a házban: mindössze húszéves, márpedig hét év korkülönbség *igazán* nem számít sokat, ugye? Valamikor az elkövetkező néhány évben az ő bőre kitisztul majd, és akkor Nora – aki az Országos Levéltárban dolgozott, és egy galamb csendességével és egy filmsztár kecsességével, karcsú szabású kosztümök sorában suhant át Pete életén – ráébred majd, hogy nem egyszerűen csak Mrs. Nilsson Pete-je ő, aki fel szokta cipelni a jeget a lakók jégszekrényeibe, hanem tulajdonképpen *férfi*. „Szólíts Norának”, leheli majd...

* A *Counterattack* (Ellentámadás) olcsó, stencilgéppel készült periodika volt, 1947-től 1955-ig jelent meg, és lényegében a kommunista-ellenes boszorkányüldözés szócsöveként funkcionált.

** A *Red Channels: The Report of Communist Influence in Radio and Television* (Vörös Csatornák: Jelentés a kommunista befolyásról a rádióban és a televízióban) című kiadványt 1950. június 22-én jelentette meg a *Counterattack*, pellengérre állítva 151, kommunista szimpátiával gyanúsított művészt és médiaszemélyiséget, a korszakra jellemző feketelistázások részeként.

Hogy utána mi történik, arról Pete-nek kevésbé volt világos elképzelése. A nőneműek az utóbbi időben végtelenül lenyűgözőek lettek, de inkább álmodozásra valónak tűntek, semmint arra, hogy kanapéra döntse őket az ember, mint Mike Hammer nyomozó szokta tenni. (Hogyan kell folytatni a ledöntés után?)

– Szia, Pete! – Nora levette a nyári szalmakalapját, és Pete-re villantotta a lábujjbegörbítő mosolyai egyikét. Nem voltak mély gödröcskéi, mint Mrs. Flissnek, sem világos színei, mint Claire-nek – magas lány volt, amolyan szelíd, barna szemű és szolid, barna hajú –, de a mosolyában bujkált egyfajta lány pajkosság, amitől Pete vaj módjára olvadozott. És abban a hajban, amit mindig takaros, francia kontyban fogott össze a tarkóján, leledzett egy aranyló árnyalat, amely úgy csillogott, akár a tengerparti homok, amikor egy hullám simára egyengeti. – Algebra-házifeladat? Nyári szünetben?

– Tavaly lemaradásba kerültem – vallotta be Pete. – A tanárom mondta, hogy csináljak meg pár feladatot a nyáron gyakorlásképpen. – Nora pofát vágott, mire Pete megkockáztatta a kérdést: – Ön is utálja az algebrát?

– Teljes szívemből. – Nora lehalkította a hangját. – Az új lakó, Mrs. March... aki éppen szemközt lakik a negyedik... tudod, hogy van televíziókészüléke?

– Nem! – Pete-ben felhorgadt a kíváncsiság. A háznak volt antennája, de az anyja hallani sem akart televíziókészülékről. Túlságosan drága, mondta.

– Televízió? – Lina kidugta a fejét a konyhából, az orra hegyén cukor fehérlett. – Megnézhetem?

– Be kell fejezned az olvasásleckét, Linácska – emlékeztette Pete. – Most már ne zavarj tovább Mrs. Flisst!

Lina duzzogva lezökkent Pete mellé, és kinyitotta a könyvét.

– Olvasd szavanként – mondta Pete, de Lina csak nézett rá a legüresebb tekintetével, és kilógott a haja a nejlon baretsapkája alól.

– Kitartást ahhoz az algebrához, Pete! – Nora ismét elhintett egyet a mosolyai közül, és sebtében magához vette

a leveleit. – Lehet, hogy egy napon mérnök leszel... Látam, ahogy azt a kerti sövényt építetted anyádnak a hátsó udvarban, nem is beszélve a hintáról, amit Linának felállítottál. Van hozzá érzéked.

Pete elvörösödött. Először Mrs. Grace mondta, hogy van benne lehetőség, most Miss Nora mondja, hogy van *érzéke*. Szerette volna, ha Nora még marad csevegni, de a rajongása tárgya máris felfelé tartott a lépcsőn azokkal a hosszú, nyúlánk lábakkal... Röviddel utóbb Mrs. Fliss szaladt elő a konyhából, szórakozottan zsonglörködve a kisbabájával, két tányér pitével és a férjétől kapott levéllel. Pete majdnem megkérdezte tőle, mi a baj, de Mrs. Fliss letette az egyik tányért, és máris távozóban volt.

– Egy tucat anyádnak, Pete, pontosan ahogy szereti!

Egy San Diego-i újságból való kivágás libbent ki a borítékból, amit a zsebébe dugott, és Pete felvette: „Észak- és Dél-Korea háborúban áll”, harsogta a szalagcím. – Vörös erők támadtak az Egyesült Államok által támogatott országrészre...”

– Mrs. Fliss – kezdte Pete, de az asszony máris eltűnőben volt a lépcsőn. Pete felsóhajtott. Azt remélte, játszhat majd összetapsolóst Angelával, és meg tudja kérdezni, Fliss férje nem látott-e filmsztárokat Kaliforniában – ami sokkal érdekesebb kérdés, mint Korea, *bárhol* legyen is az. De Mrs. Fliss már ott sem volt, Pete pedig ismét felsóhajtott, és szórakozottan a szájába gyúrt három pitét. Soha, egyik lakó sem időzött el, hogy beszélgessenek. Hellók a folyosón, jó reggeltek a reggelizőasztalnál, de egyébként akárha csak hajók haladtak volna el egymás mellett az éjszakában. A Briar Ház nem olyasféle helynek tűnt, ahol *csevegős* kedve támadna az embernek.

Eltelt még egy óra, és Pete anyja kopogó léptekkel megérkezett a bevásárlásból. Három sertésszelet; Pete sóvárgó pillantással észrevételezte, milyen kicsinek látszik mindhárom. Az anyja lelkiismeretes volt; ő, Lina és Pete mindig pontosan ugyanakkora mennyiséget kaptak a tányérjukra, és ez persze így is volt rendjén. De Pete örökösen éhes volt, mióta az elmúlt három hónapban hirtelen nőtt háromujj-

nyit. Úgy érezte, meg tudná enni mindhárom sertésszeletet. Az anyja azt mondogatja, hogy kezd falánk lenni; igaza van, természetesen. Észre sem vette, és a piték felét már sikerült is valahogy megennie.

Drága Apa! Szoktál még svéd húsgolyókat készíteni? Emlékszem, amikor minden csütörtök este készítettél egy nagy tállal, miután anya elment a bridzsklubba, és vajás tésztára kanalasztuk... Persze, akadtak esték, amikor az apja nem volt annyira jó fej. Az olyan esték, amikor csak ült, bámult ki az ablakon, és nem lehetett rávenni, hogy az újságra nézzen, vagy Pete házi feladatára, vagy egyáltalán bármire. *Nem mindig volt jó, ha itthon volt,* emlékeztette magát Pete, de az adott pillanatban valahogy nem tudott másra gondolni, csak apja svéd húsgolyós estéire.

– Pete, kigyomláztad a káposztaágyást? – Az anyja összeszámolta a tányéron lévő pitéket, feszengő fészkelődésre készítette ezzel Pete-et. – Csak hat? Általában tizenkettőt szokott hagyni...

– Felszedtem fél kosár káposztát – szólalt meg Pete sielve. – Lehetne káposztaleves? – Pete nem szerette különösebben a káposztalevest, de az eléggé laktató volt ahhoz, hogy elűzze a mardosó érzést a gyomrából.

– Ne legyél nevetséges, vidd le a kosarat a csemegeboltba, hátha Mr. Rosenberg megvenné a káposztákat! Ő hajlandó időnként egy kis terménnyel kiegészíteni az áruját, és a jó konyhakerti káposztának fontját hat centért árulják. Ne engedd, hogy kiszúrja a szemed öttel! Utána ugorj be a Moonlight Magnoliasba! – tette hozzá Mrs. Nilsson, miközben kipakolt a bevásárlószatyrából. – Beszéltem a virágboltossal, lenne ott számodra egy állás.

– Egy állás?

– Söprögetés, virágkézbesítés, ilyesmi. Miután elkezdődik az iskola, muszáj lesz kurtítani a munkaidődet – sajnálkozással tűnt az asszony hangja –, de így is áll majd egy kis pénz a házhoz.

Pete lepillantott az algebra-házifeladatára, amit egy órával korábban legszívesebben félrelökött volna.

– Nem lesz időm befejezni ezt vacsora előtt, ha el kell mennem a csemegeboltba, és utána a virágáruhoz – morgogta.

– Hát... – Az anyja vállat vont. – Na és?

– Egyszer talán szükségem lesz algebrára. – Mert *talán* mérnök lesz. Pete nem volt hülye; tudta, hogy valószínűleg nem ő lesz a legkeményebb detektív a Potomac nyugati oldalán, amikor felnő, és valószínűleg nem fog balhátvéd-ként játszani a Washington Senatorsnál sem (ami a másik fantáziája volt). – Apa mindig azt mondta, ha a Johns Hopkinsra megyek, mint ő...

– Jaj, édesem. Te nem fogsz *egyetemre* menni. – Az arc kifejezése láttán az anyja odalépett Pete-hez, és megsimogatta a vállát. – Azt hiszed, megengedhetném magamnak? Egyedülálló anyaként? Nehéz idők járnak.

– Apa kiküzdötte magának. Képes lennék... – Pete füstölgött. Az apja *mindig* azt mondta, képes lenne rá. Hogy képes lenne bármire.

– Itt van rád szükségünk, Pete! Hogy segíts a ház, a bér-lők körül. Számítok rád. – Az anyja megcsipkedte az arcát, és adott rá egy pusztit. – Még szerencse, hogy tizenhat évesen kimaradhatsz az iskolából. Vagy tizenöt? – tűnődött, visszatérve a konyhába, és kikapcsolva a rádiót, amelyben az Ozzie és Harriet ment. Lina nyafogni kezdett. – Lina, nagyon kezdesz az idegeimre menni...

Pete ült még ott egy kicsit, majd csendben összepakolta a félig befejezett házi feladatát. *Gyerünk*, mondta magának a legkeményebb Mickey Spillane-hangján, *vagy kapsz egy akkorát a pelyhedző álladra, hogy kirepülsz az utcából*. Elindult a káposztákért, de előtte firkantott még egy utolsó sort a leveléhez.

Apa... haza fogsz jönni valaha is?

MIKÖZBEN A JÚNIUS LASSAN JÚLIUSBA ÉRT, MCCARTHY SZENÁTOR pedig továbbra is listákat lengetett szerte a fővárosban, Pete jeget cipelt fel a negyedekre, az utolsó esti kötelességét teljesítve, és azon tűnődött, vajon jó húzás volt-e a Senators

szezon utáni esélyei szempontjából Steve Nagyt elcserélni a San Franciscóval Elmer Singletonért, amikor zajt hallott: egy televíziókészülék bömbölését.

– Mrs. Grace? Miss Nora?

Mindkét szoba ajtaja nyitva volt, és mindkét nő egy televíziókészülék előtt állt Mrs. Grace szobájában. Mrs. Grace a parányi íróasztal tetején szorított helyet a készüléknek, amelynek képernyőjén Truman elnök látszott öltönyben, komoly ábrázattal, csillogó szemüvegben.

– *Június 25-én, vasárnap kommunista erők támadtak a Koreai Köztársaságra...*

– Gyere be, Pete! – Mrs. Grace szórakozott mozdulattal intett a fiúnak. A haja fel volt kötve egy kendővel, kezeslábast viselt, meg egy ócska, Iowa State-inget, és összevont szemöldökkel nézte a televíziót. – Talán olvastad már, hogy háborúban állunk, de az elnökünk most jelentette be hivatalosan.

– Háborúban éppen nem állunk – vetette ellen Nora, belefújva az orrát egy zsebkendőbe. – Nem azt mondják, hogy ez egy rendőri akció?

Nora egész nap nem ment dolgozni meghűlés miatt; Pete normális körülmények között izgalmasnak találta volna, hogy pamutköntösben van, és kibontva viseli lágy-szálú, barna haját, de nem tudta levenni a szemét Truman elnökről. Csak egy nett kis szemüveges ember, az ember, akit igazából senki nem akart, mert az *Elnök* szó sokáig automatikusan *Rooseveltre* vonatkozott.

– *A kommunista vezetők a koreai cselekedeteikkel kimutatták a megvetésüket az alapvető erkölcsi elvek iránt, amelyeken az ENSZ alapszik...*

– Nevezheted rendőri akciónak, ha akarod. Mind felismerjük a háborút, ha látunk egyet. Egyformán halott az ember, akár háborúban hal meg, akár rendőri akcióban. – Mrs. Grace levett egy poharat az íróasztal feletti polcra, és megtöltötte napteával a befőttesüvegből. – Idd meg ezt, Nora, egyből kiűzi belőled a taknyot!

– Televíziót hallok? – hallatszott fel egy hang a harmadik emeleti lépcsőpihenőről. – Most miről hablatyol Truman?

– Gyere fel! – kiáltotta Mrs. Grace.

Hamarosan ott állt Nora mellett a vörös hajú Claire Hallett, és összevont szemöldökkel nézte a televíziót, akár csak Arlene Hupp az átható tekintetével, meg a szalaggal átkötött lófarkával, és még az idős Mrs. Reka Muller is fel-tipegett a lépcsőn, hogy csatlakozzék hozzájuk, cikornyás kendőbe burkoltan, kusza kontyba kötött, ősz hajával.

– Nagy erőekkel, repülőgépekkel, tankokkal és tüzérséggel indult meg a kommunista invázió. A támadás mértéke és a sebesség, amivel végrehajtották, tökéletesen nyilvánvalóvá teszi, hogy jóval előre kitervelték.

Pete megborzongott. Homályosan emlékezett az elmúlt hetekben megjelent, Koreával kapcsolatos szalagcímekre, de jobban foglalkoztatta a Senators csapatának összeállítása, az új munkája, amelynek részeként páfrányleveleket, meg fátylvirág-maradványokat sepregetett a Moonlight Magnoliasban, meg az, hogy elbliccelje a nyári feladatok végtelen sorát, amiket az anyja rábízott. Nem tudta pontosan, hol van egyáltalán Korea, és most az elnök a televízióban szemlátomást nyugtalan volt miatta. Pete-ben hirtelen élénken felötlött az emlék, amikor a Pearl Harbor elleni támadásról beszéltek a rádióban – csak négyéves volt; nem igazán emlékezett, mit mondott a hírolvasó, csak arra, hogy félbeszakította a műsort, amit az apja hallgatott. Mennyire borzalmasan elsápadt apa; ült ott a székén, és olyan erővel szorította magához Pete-et, hogy ő kellemetlenül érezte magát. Apa mindössze két hét múltán elment a tengerészgyalogosokkal, anya azt mondta, *alig várta, hogy itt hagyasson bennünket! Ha nem lett volna a háború, akkor lett volna valami más ürügy...*

Pete ismét megborzongott, és Nora a vállára tette a karját, de Pete túlságosan émélygett, hogysem örömét lelje ebben.

– A szovjet kormány számos alkalommal kijelentette, hogy békét akar a világban, de a viszonyulása ehhez az agresszióhoz a Koreai Köztársaság ellen...

– Szovjetek! – szipogta Arlene. – Persze hogy a vörösök kavarrják ezt!

Mrs. Grace csendre intette, és egyik poharat a másik után töltötte meg napteával, majd szétosztotta őket. Mrs. Fliss kopogtatott a nyitott ajtón, a kis Angela nyűgösen sírt a vállára borulva.

– Hoztam lekváros linzert – mondta a ropogós angol-ságával, előrenyújtva egy tányért, amely púposan meg volt rakva valamiféle lekvártöltetű süteménnyel, és aztán az egész szoba tele lett a Briar Házban lakó nőkkel, akik teát kortyolgattak, süteményt majszoltak, és figyelték Truman elnök szemüvegének szelíd csillogását.

– Az amerikai emberek egységesek a demokratikus szabadságba vetett hitükben. Egységesek vagyunk a kommunista rabszolgaság elutasításában... – rezgettette a hangját Truman elnök eltökélt tekintettel, és Pete torkában nagyobb lett a gombóc.

Amikor az elnök befejezte, és valami stúdiózene lépett a közlemény helyébe, a szobában tartózkodók mind egymásra néztek.

– Szar – szólalt meg az öreg Reka Muller váratlanul velősen, és Pete ugyan nem tudta, hogy ez mit jelent, de voltak sejtései.

– Teljesen egyetértek. – Grace a keskeny ágy alatt koto-rászva előhalászott egy bontatlan palack gint. – Tekintettel az alkalomra. – Nagyjából a felét a napteás üvegbe zúdí-totta.

Mindenki felhajtotta, még Arlene Hupp is, aki mindig közölte bárkivel, aki kérdezte (és azokkal is, akik nem tet-ték), hogy *sosem* érint szeszt. Arlene hátravetette a fejét.

– A ruszlik ezt ürügyként fogják használni, hogy tá-madjanak – jelentette ki elnöki magabiztossággal.

– Ó, igen. – Claire a szemét forgatta. – Csak úgy po-tyognak az égből az Ivánok meg a Pjotrok Foggy Bottom-szerte.

– Nevetsz, de ezek évek óta készülődnek. Megszerezték a Bombát, és alig várják, hogy használhassák. Miután Korea vörös lesz – jelentette ki Arlene vészjóslón –, bennünket vesznek majd célkeresztbe.

– Ezt semmiképp nem tudhatjuk – mondta Nora, belefújva az orrát az átázott zsebkendőjébe.

– Lehet, hogy a te orrod az Országos Levéltárban penészes, régi dokumentumokba lóg, de én a HUAC-nál dolgozom...

– Ó, igen, a HUAC-nál dolgozol – horkantotta Claire. – Te meg McCarthy szenátor bizalmas puszipajtások vagyok, lefogadom.

– ...és *nem hinnéd el* a dolgokat, amiket hallok – fejezte be Arlene, a lófarkát himbálva. – Ha elismételhetném, amit a munkahelyemen hallani szoktam a férfaktól...

– Nekem az az elvem, hogy sosem szabad a harmadánál többet elhinni annak, amit a férfiak mondanak nekem – jegyezte meg Mrs. Grace a félig leeresztett szemhéjas mosolyával, amely elárulta, milyen jól szórakozik. – Se munkahelyen, se sehol. Ki kér egy szendvicset? A paranoia igazán felturbózza a jó öreg étvágyat.

– Nem fogod majd paranoiának nevezni, amikor szegény Pete kénytelen lesz fedezékbebújási gyakorlatokat végezni az iskolában idén ősszel – tiltakozott Arlene.

De Mrs. Grace valahogy betuszkolta a parányi konyhasarokba, hogy kenjen meg egynapos kenyérszeleteket moGYORÓvajjal és dzsemmel, Pete pedig az utolsó lekváros linzereket stírölte (micsoda név ez egy süteménynek?), amikor Mrs. Grace visszatért, rátukmálva egy csomag zsebkendőt Norára, és Mrs. Flisshez fordult.

– Nagyon sápadtnak tűnsz. Hadd vegyem át a kisbabát!

– Mi van, ha az én Danemet Koreába helyezik? – fakadt ki Fliss. – Még négy hónap, és leszerelne. Nekünk *házat kellene keresniünk*, a fenébe is...

– Nincs értelme a falra festeni az ördögöt. – Pete önkéntelenül lenyűgözőnek találta, hogy Mrs. Grace, miközben az egyik vállán Angelát büfizteti, a másik kezével elveszi a gines palackot Mrs. Mullertől, aki egyenesen az üvegből

nyakalta az italt. – Reka, kedvesem, elég lesz! – Hogyhogy máris mindenkinek tudja a nevét, és képes ilyen könnyed fölénnyel beszélni? Még csak néhány hete van itt.

– *Kurva* – mormogta a vénasszony, ellenséges tekintettel nézve Mrs. Grace-re, de eleresztette a palackot.

Lina ért fel ekkor nehézkesen a lépcsőn, és éppen akkor furakodott Pete útjába, amikor az utolsó lekváros linzerért nyúlt. Pete egész feje zsongott, és nem tudta, miért.

– Kérek sütit – nyafogta Lina, mihelyt meglátta a tányért, és éppen rosszkor nyitotta ki a hűtőszekrényt, minek folytán jég szóródott szanaszét mindenfelé.

Pete-nek eszébe jutott, hogy a zsáknyi jég, amit odakint felejtett a lépcsőpihenőn, mostanra már valószínűleg megolvadt. Az anyja meg fogja nyúzni. Égett a szeme.

– Kérek egy *sütit* – csökönyösködött Lina, véletlenül lelökve a kenyeret a padlóra. – Kérhetek Mrs. Flisstől? Kérek szépen, kérek szépen, kérek szépen...

– Lina, talán nem vetted észre, hogy *éppen kitört a háború*? – csattant fel Pete. A kishúga mogorva pillantást vetett rá, majd megpróbált ráakaszkodni Mrs. Grace-re.

– ...mind *teljesen* félvállról veszitek ezt – háborgott Arlene, szendvicseket hozva elő a konyhafülkéből. – Tényleg azt hiszitek, hogy a ruszkik nem fognak támadni? A komcsiknál *évek óta* zajlanak az előkészületek. Ott vannak az iskoláinkban, mételyezik Hollywoodot, hogy betolhassák a mozijainkba a propagandájukat... láttátok a listát, ami megjelent a *Red Channels*ben? Ha Orson Welles és Leonard Bernstein kommunista, akkor *bárki* lehet az... Jaj, ne, én nem kérek, szendvicset! Megfogadtam, hogy leszokom a kenyérről, egy lánynak muszáj vigyáznia az alakjára.

– Ó, az ég szerelmére! – mormogta Claire, legyűrve egy mogyoróvajás-dzsemes szendvicset.

Mrs. Grace egy napteát töltött ki Mrs. Flissnek, miközben a gyerekek zsonglőröködött; Nora egy olyan állomásra tekerte a rádiót, ahol Red Foley búgta a „Chattanooga Shoe Shine Boy”-t; Mrs. Muller szendvicsmorzsákat és magyar káromkodásokat szórt; Angela baba pedig Grace karján

abbahagyta a sírást. Olyasféle összejövétel volt ez, aminek a megtörténtét itt, a Briar Házban Pete mindig is sóvárogva képzelte el, de sosem került rá sor.

És nem tudta élvezni, egy kicsit sem.

– Jóságos ég, Pete, nem kell ezt csinálnod! – kiáltott fel Mrs. Grace, amikor az utolsó morzsát is megrágták, az utolsó korty napteát is megitták, az utolsó lakó is elvonult, le a lépcsőn a saját szobájába. Pete elvitte az összes edényt a lépcsőpihenőről nyíló mosdóba, és mosogatni kezdett az apró mosdókagylónál. – Nem hiszek a mosogatásban közvetlenül parti után. Túl gyorsan megöli a hangulatot.

– Furcsa egy parti – mormogta Pete behozva egy rakat vizes tányért. – Nézni, ahogy az elnök bejelenti a háborút.

– Rendőri akció. – Mrs. Grace az álmatag mosolyával nézett rá, és kiterített egy törülközőt, hogy a tányérok azon száradjanak. – És teljes tévedésben vagy, Pete... válságos időkben szokott sor kerülni a legjobb partikra. Ki tudja, vajon feljött volna-e hozzám valaha is az összes lakótársam, ha nincs ez a televíziókészülék és Mr. Truman? Is-tenem, ez a kis Arlene Hupp tud ám pattogni, de ha ő is olyan nő, aki folyton diétázik, megértem, miért. Megfogadni, hogy leszokik a kenyérről... ettől bárki ideges lenne.

Pete, rémületére, elsírta magát. Állt ott Mrs. Grace kicsiny, zöld falú cipősdobozának közepén, és arcát a tenyerébe temetve *bőgött*, mint egy kisbaba.

Ha Mrs. Grace megpróbálja megölelni, ő menten kiterül ott holtan. Lesüllyed a padlóba, és meghal. De a nő csak szelíden az egyetlen karosszék felé tolta, majd visszavonult a konyhafülkébe, ahonnan Pete homályosan hallotta a jég-szekrény nyílását. Amikor Pete végül abbahagyta a bőgést, és a szégyentől kipirult, könnyektől nedves arcát felemelve rá tudott nézni, Mrs. Grace az egyik kezében egy cigaret-tával, a másikban egy újabb tányér szendviccsel állt előtte.

– Tessék. A fiúk a te korodban mindig éhesek.

Nagyjából tizenkét szendvicset készített. A rögtönzött partin Pete nem tudott enni, de most hirtelen farkaséhes-nek érezte magát. Elvette a tányért.

– Anya azt mondja, hogy falánk vagyok – motyogta.

– Nem falánk vagy, hanem növésben vagy. Edd meg mind!

Pete remélte, hogy az új bérlő nem kezd faggatózni – amikor egy felnőtt azzal az átható tekintetű aggódással mered az emberre, tudta, nem sok jóra számíthat –, de Mrs. Grace elfordult, és szippantott egyet a cigarettájából, miközben Pete a szendvicsekre vetette magát. Hónapok óta először érezte úgy, hogy rendesen meg tudja tölteni a gyomrát. De miután az étel elfogy, kénytelen lesz felnézni, és valószínűleg mentegetőzni, és érezte, hogy ismét bután elpirul az arca.

– B... bocsánat – motyogta, miközben még tonhallal volt tele a szája.

– Miért? – Mrs. Grace mintha a zöld falat tanulmányozta volna az ablak mellett.

– Mike Hammer nyomozó sosem sír. – Pete megtörölte a szemét. – Még akkor sem, amikor hidegvérrel lelövik a legjobb barátját.

– Hmm. Nem hiszem, hogy Mike Hammer nyomozó a *legjobb* példakép számodra. Több szempontból sem. Elmentésben azzal, amit a derék nyomozó gondol, nagyon sok nő nem igazán szereti, ha *hölgyemnek* szólítják, és egy férfi akkor is férfi, ha időnként elejt egy-egy könnyet. Talán hanyagolnod kéne egy időre Mr. Spillane-t, és próbát kéne tenned Monsieur Dumas-val. – Mrs. Grace megpaskolta *A három testőr* egy példányát, amely a piciny íróasztalán hevert, majd hátralépett, továbbra is a falat tanulmányozva. – Ezek a falak nem lennének olyan borzasztóak, ha lenne rajtuk némi dekoráció. Én részesültem művészeti képzésben, tudtad? Nem vagyok egy Monet, de tudok rajzolni... úgy gondoltam, gyerekkönyveket fogok illusztrálni, vagy ilyesmi. Vajon megvannak-e még a régi rajcseruzáim... – Elnyomta a cigarettáját, és kotorászni kezdett az ágy alatt. – Nem hiszem, hogy a koreai kommunista fenyegetés miatt potyogtak a könnyeid – szólt hátra a vállá felett. – Mi emészt, Kalapáló Pete?

Pete lebámult az üres tányérra. Valahogy legyűrte a hatalmas halomnyi szendvicset.

– A háború mindent tönkretesz.

– Milyen bölcs észrevétel ez. A korodbeli fiúk többsége pár éve még nácikat és szövetségeseket játszott képzeletbeli puskákkal. – Mrs. Grace előhalászott néhány művészceruzát egy cipősdobozból. – A Briar Házbeli Pete Nilsson számára mit tett tönkre a háború?

– Apukámat – felelte Pete halkan.

Mrs. Grace az ablak melletti, keskeny falsávhoz lépett, törökülésben a padlóra telepedett, és nekilátott rajzolni egyenesen az epezőld festékre, közvetlenül a padlódeszka felett. Szaxofon hangja szűrődött be az ablakon – a szomszédban Joe Reiss megint jazzriffeket játszott, dacára a kései órának.

Pete azon kapta magát, hogy folytatja, összeszedve még néhány morzsát a tényérről.

– Apa megsebesült Saipannál... A háború után felgyógyult valamennyire, de nem teljesen. Csak ült, bámult ki az ablakon, és amikor nem ezt csinálta, akkor hiányzott neki a munka. Mindig kiabáltak anyával, és végül két évvel ezelőtt lelépett. Egyszerűen lelépett, és New Jersey-ben szerzett állást. És kezdett elromlani minden.

Mrs. Grace egy pillanatra sem hagyta abba a rajzolást, ide-oda cikázott a ceruzája a zöld falon, és valami hosszú és kacsaringós kezdett körvonalazódni.

– Mint például?

Pete még azt sem tudta, hogyan foglalja ezt szavakba. A családi asztal körül elköltött, szalonnáspalacsinta-reggelik átadták a helyüket azoknak a borzalmas, gumiszerű rántottáknak, csupa idegen között. Ház körüli teendőik listája anya szálkás betűivel, ami sosem lesz rövidebb, nem számít, hányat pipált ki közülük Pete iskola előtt. Lina, ahogy napsugaras kislányból zsémbes, lerázhatatlan kolonccá válik, aki egy Campbell paradicsomleves-konzerv címkéjét is alig tudja elolvasni, egy könyvről nem is beszélve. Az anyja terve, miszerint ő pár év múlva majd kimarad az iskolából, hogy a Briar Ház mindenese lehessen... és akkor nem lesz középiskolai baseball, nem lesz Johns Hopkins.

Nem lesznek csütörtök esték a konyhában, amikor segítené az apjának svéd húsgolyókat készíteni.

Nem lesz jövő.

Pete megpróbált ebből elmondani valamit, lebámulva az ölébe, akadozó hangon, mely éppen csak annyira volt erős, hogy hallani lehessen a szaxofontól. Mrs. Grace szerencsére egyszer sem nézett rá. Csak rajzolt tovább a falra, és térdre emelkedett, amikor a felvázolt vonalak kezdtek magasabbra nyúlni, azután pedig felállt.

– Nagyon fiatal vagy még ahhoz a konklúzióhoz, hogy nincs jövőd – mondta végül, amikor abbahagyta.

– Nincs. – Pete nem mondta ki, hogy *anya gondoskodni fog erről*, de nagyon is gondolta. A Briar Ház mindenese, boltossegéd egy virágüzletben, valószínűleg egy harmadik állás, mihelyt kimarad az iskolából... Láta ezt az egészet, és büntudat kavargott a gyomrában, mert szeretni akarta az anyját, és időnként szörnyen közel járt a gyűlölethez, ami át-átpulzált rajta. – Anya egyre csak úgy tervezi az életünket, mintha minden kőbe lenne vésve, és máris öregek lennénk, és máris egy örökkévalóság óta laknánk itt. És én elvagyok ezzel. – Sikertől hozzátennie, erőt véve a torakában lévő gombócon. – Csak Lina jár folyvást a fejemben. Nincsenek barátai az iskolában... a lusta szeme miatt mindenki kancsalnak nevezi, küszködik minden iskolai feladatával, és az emberek nem szeretik az olyan kislányokat, akik nem aranyosak. Ha nem aranyosak, akkor kénytelenek ezt azzal behozni, hogy okosak, vagy bájosak, vagy... – Próbált pontosan fogalmazni. – De ő nem az. – Csak duzzog és mogorva, és olyan erővel akaszkodik rá emberekre, hogy azok legszívesebben levakarnák magukról, mint egy rágógumit. Rendes családot szeretne, egy Ozzie és Harrietes Nelson családot, és nincs olyanja... szóval, iskola *kell* neki. Emberekre van szüksége, akik törődnek vele, és csak én vagyok neki, mert anyának túl sok a dolga. És amikor Lina kimarad az iskolából, mert anya azt hiszi, pénzt spórolhat azon, ha Lina veti be az összes bérlő ágát, és reggelente elkészíti a rántottát, egyszerűen... elkallódik majd. Elkallódik a repedésekben. És nem tudom, képes lesz-e elkapni. Pedig el kell, ugye? Mert ez egy báty dolga. De mi van, ha nem sikerül?

És mi van, ha a világ felrobban az atombomba miatt? Mert ez a világ, amiben élnek immár, bármelyik pillanatban eltűnhet egy gombafelhőben. És ő, Pete, valamiért egyre csak azt gondolja, hogy minden rendbe jöhetne – Lina, a Briar Ház, a bomba –, ha apa egyszerűen visszajönne. Hülyeség, mert hát tényleg hiányzik neki az apjának az a verziója, aki ül és bámul ki az ablakon, és kiabálós veszekedésekbe bocsátkozik anyával?

Jobb lenne a semminél, gondolta Pete, vagy talán csak remélte. De nem volt ennek semmi értelme, hiszen apa két éve egyetlen levelére sem válaszolt, egyetlen egyszer sem telefonált, és anya nem habozott közölni vele és Linával, hogy egyáltalán semennyi pénzt nem küldött.

– Apátok nem törődik veletek – mondta az anyjuk újra meg újra, és Pete kénytelen-kelletlen arra jutott – legalábbis e vonatkozásban –, hogy valószínűleg igaza van.

Nyelt egyet, lebámulva a tányéron lévő szendvicsmorzákra, és végül megengedte magának, hogy hangosan kimondja ezt. Hangosan kimondta azt a dolgot, amire még gondolni is rettegett.

– Apa sosem fog hazajönni.

– Talán nem fog – felelte Mrs. Grace.

Pete megint sírdogált egy kicsit, halkan. Mrs. Grace tovább rajzolt a falra. Egy szőlőinda volt az, Pete látta a könynyein keresztül – egy hullámszó, fantasztikus inda, amely függőlegesen tekergett az ablak mellett, aztán a rézsútos mennyezet mentén haladt tovább. Mrs. Grace-nek fel kellett állnia az ágyra, hogy olyan magasságban rajzoljon.

– Meghosszabbítom majd az indát a szoba másik oldalára – határozta el. – Keríték egy kis vízfestéket, csinálók rá mindenféle színű virágzuhatagot... Tényleg nem bánik veled túl igazságosan az élet, Pete. Sajnálom, hogy így van.

– Anya azt mondja, az élet nem igazságos, és ennyit erről.

– Anyád azért mondja ezt, mert így akarja igazolni, hogy ő nem bánik igazságosan veled – állapította meg Mrs. Grace higgadtan. – Többször így szokták érteni az emberek, amikor azt mondják, „az élet nem igazságos”. Nem is az, ezért

kellene az embereknek arra törekedniük, hogy az igazságosság egymás iránt *jobban* érvényesüljön, és ne kevésbé.

Pete eltöprengett ezen. Mrs. Grace folytatta az inda rajzán egy ívelt levél körvonalainak megformázását.

– Nem igazságos, hogy apád lelépett, és aztán túl sok munka lett rád lőcsölve egy idegenekkel teli házban, vagy hogy szemlátomást hajlandó vagy engedni, hogy az életed egy szemétdombon landoljon, annak érdekében, hogy ez ne a húgoddal történjen meg. Nem igazságos... de ez jutott neked.

– Köszönöm – mondta Pete szenvtelenül. Bájcsevegésnek ez teljes malőr volt.

– De egy dologra felhívom a figyelmed.

– Mire?

Grace March mosolyogva nézett le Pete-re.

– Nem vagy egyedül.

– Én egyedül érzem magam. – Pete torkába visszatért a gombóc. – Állandóan egyedül érzem magam. – És talán ez volt a legrosszabb az egészben. Hamarosan középiskolába fog menni, ahol apróhal lesz egy nagy, barátságtalan tóban, egy pattanásos első, aki csak arra jó, hogy szekrényekbe dugják, és keresztülnézzenek rajta a menzán – itt, a Briar Házban meg ő az egyetlen fiú egy csomó idegen között, akik többnyire egymást sem veszik észre, nemhogy őt. – Itt nem *beszélgetnek* egymással az emberek.

Mrs. Grace lelépett az ágyról.

– Ezen talán segíthetünk.